

РЕШЕНИЕ

№ 7119

гр. София, 31.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2185** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.1а, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. Д. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Т. срещу ОТКАЗ да се предостави временна закрила в РБ, обективиран в писмо изх.№ЦУ-15-116-2 от 15.02.2024г. на Председателя на ДАБ.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. Сочи се, че по силата на украинско разрешение за пребиваване №800102008 валидно от 31.10.2019г. до 19.08.2024г. Д. Д. е пребивавал законно в У. като студент вкл. към 24.02.2022г., което е началната дата на руската агресия. Съответно е напусна У. на 03.03.2022г. през Румъния по реда на т.нар. Дъблинска процедура /Регламент 604/2013/ и се е установил в РБ. В тази връзка е подал молба от 26.06.2023г. да бъде регистриран и да получи правото да ползва временна закрила. Административният орган е бил задължен със решение №7213 от 23.11.2023г. по адм.дело №6293/23г. на АССГ да се произнесе изрично като в тази връзка е постановено процесното писмо. Подчертава се, че правото да се ползва временна закрила произтича от решение на МС №95/23г., с което е изменена т.3 от Решение на МС №144/22г., видно от която лицата, които са с чуждо гражданство и законно са пребивавали в У., а следствие на военните действия са я напуснали и са на територията на РБ могат да получат временна закрила. Съответно трябва да се подаде заявление, а ДАБ ще издаде регистрационна карта без

което реално правата не биха могли да се упражнява, без същата да има конститутивно действие. Взира се, че Директива 2001/55 на ЕО съдържа минималните стандарти по отношение на временната закрила. Няма актове вкл. национални, с които може да се ограничи, а напротив следва да се насърчи видно от чл.7 §.1 от Директивата. Подчертава, че това решение на МС №54/2024г. не може да засегне вече придобитите права. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание оспорващият, чрез писмена молба на адв.П., поддържа жалбата си и моли да се уважи. Претендира присъждането на адв.възнаграждение по чл.38 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

Ответникът, чрез юрк.П., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа изложените мотиви в писмото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 27.02.2024г. по отношение на писмо от 15.02.2024г. връчено на същата дата – е в срок, от лице с правен интерес, поради което следва да я разгледа по съществуващото й.

В тази връзка се съобрази следното:

За процесния акт - писмо изх.№ЦУ-15-116-2 от 15.02.2024г. на Председателя на ДАБ се твърди, че е в изпълнение на указанията в решение №7212 от 23.11.23г. по адм.дело 6293/23г. на АССГ, където преписката е върната на органа да се произнесе изрично по молбата от 26.06.2023г.. Тази молба /л.49/ обаче не е, както твърди пред настоящата инстанция пълномощника на жалбоподателя за регистрация и право да ползва временна закрила, а е наименована "молба за временна закрила". Ответникът при връщането на преписката - е длъжен да прецени компетентен ли е или не, за предоставяне право на временна закрила ли се касае е или за искане за регистрация и издаване на регистрационна карта като лице, ползващо временна закрила.

СЪДЪТ НАМИРА с оглед изложеното, че ответникът не е разбрал правилно указанията на състава и се е произнесъл извън пределите на своята материална компетентност, защото предоставянето на правото на временна закрила видно от чл.чл.2, ал.2 вр. с 1а, ал.3 от ЗУБ е с решение на МС въз основа решение на съвета на ЕС, а не с акт на Председателя на ДАБ.

Следва да се има предвид, че в писмото ответникът се е позовал на чл.4, ал.1 от ЗУБ, че всеки чужденец може да поиска предоставянето на временна закрила като желанието се заявява лично, но въпреки изложеното е **НАПРАВЕН ИЗВОДА, ЧЕ "НА ЛИЦЕТО НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРЕДОСТАВИ ВРЕМЕННА ЗАКРИЛА"**.

Констатирано е в писмото, че лицето е гражданин на У. и има украинско разрешение за пребиваване №800102008, валидно от 31.10.2019г. до 19.08.2024г.. Сочи се, че по информация на лицето също е напуснало У. на 03.03.2022г. и през Румъния е отишъл

в Турция, където се е снабдил с българска виза, но обратно се е върнал в Румъния. Съответно там е подал молба за закрила, но поради наличието на българска виза – е изпратен с трансфер в България м.11.22г.. Представен е ППП от 03.02.23г. на ГПУ С., че на 04.02.23г. е приведен с цел настаняване в ПМЗ “О. К.". Посочено е че има виза тип „С“ с валидност от 30.05.22 до 30.08.23г.. На 06.02.23г. е подал молба за международна закрила вх. №РД 09-342 от 06.02.23г., която с решение №УП-ОК-1 от 22.02.2023г. на интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлена. Жалбата срещу решението с решение по адм.дело №2281/23г. също е отхвърлена, поради което вече лицето не е кандидат бежанец, а чужденец. Обобщено е, че с молбата от 26.06.23г. за предоставяне на временна закрила се претендира такава на основание решение на МС №95/23г., с което е изменена т.3 от Решение на МС №144/22г., видно от която лицата, които са с чуждо гражданство и законно са пребивавали в У., а следствие на военните действия са я напуснали и са на територията на РБ могат да получат временна закрила вкл. и без изричното им волеизявление и регистрация за ползване на временна закрила.

От друга страна -ответникът е посочил, че от израза „могат да получат“ не означава, че автоматично лицата получават закрила, а това става след преценка по чл.41 ал.1 т.5 от ЗУБ –след лично заявено съгласие и предоставяне на информация за самоличност, семейни връзки и документ за самоличност. Едва след като отговаря на изискванията лицето се регистрира в автоматизираната система и му се издава регистрационна карта. Обсъдено е, че „без изричното волеизявление“ /друг израз в Решение на МС №144/22г./ не означава без тяхно участие, а означава без изрично да заявят, че търсят такава.

Така ответникът е посочил, че не е спорно, че лицето има украинско разрешение за пребиваване и е пребивавал в У. като студент, че има виза тип С за България до 30.08.23г., но основният въпрос е дали отговаря на условията за временна закрила и той е свързан с отговора на друг въпрос „Дали трайно може да се завърне лицето в своята държава по произход Т. при безопасни условия?“. В този смисъл се е позовал на съобщение на ЕК за оперативни насоки за прилагане на решение за изпълнение 2022/382 на Съвета за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл.5 от Директива 2001/55 и това е именно лицата, за да получат временна закрила- да не могат да се завърнат трайно и при безопасни условия в своята държава или регион по произход. Ответникът сочи, че това не е определено като понятие в директивата, но е свързано и с чл.2 от същата, както и решението на съвета е посочено, че е понятие *sui generis*. Така отново видно от същото решение при преценката за трайно завръщане при безопасни условия –ответникът е маркирал, че се държи сметка на общата ситуация в държавата по произход. Въз основа на посоченото решение – ответникът е приел, че лицето има възможност да се завърне в страната си по произход. Подчертано е, че лицето не желае да направи това, защото ако се върне трябва да отслужи редовната си военна служба, защото иска първо да завърши висшето си образование. Ответникът се е обосновал и на Наръчника по процедури и критерии за определянето на бежанец на службата на ВКБООН, където е отразено, че ако военната служба е задължителна – и това не се направи –се касае за наказуемост. В тази връзка е подчертано, че от справките за Т. –се прави извода, че страната не е в състояние на вътрешен или МН

конфликт. Маркирано е, че в страната живее семейството на лицето, което няма проблеми. С оглед изложеното – е постановен отказ да се предостави временна закрила и да се направи регистрация.

СЛЕДОВАТЕЛНО от правна страна СЪДЪТ намира следното:

С издаденият акт, въпреки че преписката е върната от съда на органа, същият е излязъл извън пределите на своята материална компетентност. Не е вярно, че органът преценява дали да предостави временна закрила или не – на основание чл.41 ал.1 т.5 от ЗУБ. Посочената норма е свързана с издаването на регистрационна карта и разпоредбата е в раздел IV „Документи на чужденците, подали молба за закрила или получили закрила“.

Видно от чл.1а, ал.3 от ЗУБ временната закрила се предоставя в случай на масово навлизане на чужденци, които са принудени да напуснат държавата си по произход, поради въоръжен конфликт и т.н., като предоставянето става с решение на МС въз основа на решение на ЕС –чл.2, ал.2 от ЗУБ, а не с акт на Председателя на ДАБ. Последният може само по чл.82, ал.2 от ЗУБ да отнеме предоставената временна закрила, освен че същата се прекратява отново с решение на ЕС.

Следователно – предоставянето и прекратяване на временната закрила става с решение на МС и ЕС. Не е спорно, че въз основа на решение на МС №54 от 25.01.2024г. срока на закрила във връзка с решение на ЕС е удължен до март 2025г..

Ответникът при връщането е трябвало да съобщи какво е искането на молителя и дали не е искане да бъде регистриран като лице с временна закрила и да му се предостави регистрационна карта. Именно за последната в решение №7213 от 23.11.23г. се говори в мотивите –че отказът за регистрация следва изрично да се мотивира. За това е върната преписката на органа –да се произнесе с мотиви по отказа за регистрация, а не за предоставяне на временна закрила, както неправилно е разбрал решението и указания.

Настоящата инстанция намира за нужно да отбележи във връзка с мотивите на ответника по правото на временна закрила, които евентуално ще бъдат и мотиви за отказа да се регистрира – че за правото на временна закрила приложимият акт е Директива 2001/55. Актът, издаден въз основа на нея -е решение на Съвета на ЕС №382/22г., което в чл.1 установява масово навлизане в Съюза на разселени лица, които е трябвало да напуснат У., следствие от въоръжен конфликт. В чл.2 се сочат лицата, до които се отнася закрилата като в т.3 е посочено, че решението може да се прилага и спрямо лица граждани на трети държави, които са пребивавали законно в У.. Така видно от т.13 от мотивите на решението държавите членки могат да разширят обхвата и по отношение на законно пребиваващите лица в У. /граждани на трети държави/, които не могат да се завърнат трайно и при безопасни условия в своята държава. При коментар на посочено решение на Съвета 282/2022 следва да се държи сметка на целта на Директива 2001/55, доколкото същата от една страна касае временна закрила, а от друга се прави преценка за трайно и безопасно връщане /но не в държавата, от където лицето е разселено/. С оглед изложеното съдът намира, че

единствено следва да съобрази тези минималните стандарти, заложи в Директива 2001/55, доколкото и наименованието ѝ е за разписване на минималните стандарти за временна закрила. Изрично в чл.1 е посочено, че временната закрила не предрешава признаването на статут на бежанец. Решение на Съвета се издава за констатацията за наличието на масов поток от разселени лица, видно от чл.5. Също така съгласно чл.6, т.2 от Директивата временната закрила се преустановява, когато с решение на Съвета се установи, че положението в страната по произход е такова, че позволява безопасно и трайно завръщане на лицата, но на територията от която са разселени. Следователно в конкретния случай е предоставено на държавите членки да решат дали да разширят обхвата към лица като жалбоподателя. Това обаче не означава, че се дават правомощия на ответника, доколкото в ЗУБ в чл.2, ал.2 изрично е разписано, че временната закрила се предоставя с решение на МС. Видно от решение №180/30.03.22г. на МС, с него се изменя т.3 на решение №144/22г., в смисъл, че лицата с чуждо гражданство напуснали У. в резултат на военните действия и влезнали на територията на РБ -могат да получат временна закрила и без изрично волеизявление и регистрация в посочения в решението срок. С решение №240/22 този срок се удължава, а с решение №95/23 срокът отпада. Тези актове изрично са визирани в решението на АССГ. В тях не се касае за преценка съобразно страната по произход вкл. и предоставяне на подобно правомощие на ответника. Видно от посоченото решение №382/22г. на Съвета –преценката следва да се направи от конкретната държава членка, а ЗУБ в чл.2, ал.2 от ЗУБ препраща към решение на МС. Няма изменение на ЗУБ, с което да се предвиди, че Председателят на ДАБ ще се произнася касателно възможността на лица, граждани на трети държави да се завърнат в страните си по произход безопасно и трайно. Целта на временна закрила е да се предостави генерално и общо с акт на МС, а не конкретно, каквато преценка ще се прави при отделната молба за закрила на кандидата.

Неправилно е посочено в писмото, че преценката дали може лицата като жалбоподателя да се завърнат в страната си по произход безопасно и трайно -ще се прави инцидентно по повод издаването на регистрационна карта. На първо място това винаги трябва да се осъществява с конкретен акт /защото засяга права/ на конкретно основание, разписано в национална или общностна норма, даваща правомощия на ответника. Отделно от изложеното цитираните решения на МС само преповтарят съдържанието на т.13 от мотивите на решение 2022/382 на Съвета, а същото препраща към отговорност на конкретната държава членка и конкретно решение.

Следователно – трябва да се уважи жалбата и доколкото съдът следи служебно за валидността на акта –следва да се провъзгласи нищожността на писмото. Съответно на основание чл.38, ал.2 от ЗА на адв.В. В. П. следва да се присъди адвокатско възнаграждение от 600 лв. по чл.35 от Наредба 1/2004г..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Д. Д. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Т.

ПРОГЛАСЯВА нищожност на ОТКАЗ да се ПРЕДОСТАВИ временна закрила, който отказ е обективиран в писмо изх.№ЦУ-15-116-2 от 15.02.2024г. на Председателя на ДАБ.

ВРЪЩА преписката на ответника за изпълнение на решение №7213/23.11.23г. по адм.дело №6293/23г.

ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците да заплати на адв.В. П. от САК 600лв. адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок чрез АССГ пред ВАС от съобщаването му с касационна жалба. Преписи на страните.

Съдия: